

Valentin Iacob
(1955, Bukarest)
román költő,
egyetemi tanár

Valentin Iacob

A gyémántleopárd

George Volceanovnak

„A véletlen, az egybeesés Isten rejtőzködésének eszköze”
(Albert Einstein)

A gyémántleopárd egy reggel besettenkedett
a szobámba,
és felszökkent íróasztalomra.
Mereven nézett rám, zihált,
és az orrlyukából meg bundájából arany magma sistergett.
Fújtató lélegzetörvénye szerteszt szórta a lapok betűit,
és a verseket is, amelyek mintha megkergültek volna
a számítógépben.

Majd nagy komótosan ide-oda ingatta fejét,
szemét lesunyta, farkát görcsösen remegtetve csóváltatta,
és nem is tudom pontosan,
mikor vájt bele a múltamba,
hogyan körmeit élesítse.

Egy rám küldött tébláboló volna,
a gyöngédség újabb zsoldosa,
Elf ezredes valamely alantasa – sajtó seb,
trükkös feltámadás, mely reggelente
ott megy végbe előttem az íróasztalon,
de sohasem teljesedik ki.

A pléhporfájú Elf ezredes alantasa,
nekihevülve és visszakoogtatva, továbbra is önzőn,
alászállt, zuhanásában kóvályogva,
kamikaze zongorájával együtt,
ama sziporkázó vadállat testébe,
a gyémántos bundájú és karmú gyémánttestbe,

amely tündöklő vércsíkot húzott maga után –

Mintha a levegőben szétfröcskölt
tejdús, aranyló zihálásakor
a gyémántleopárd reggelente
mindig megvágta volna magát
a verseimben...

Pusztító könnycsepp

Sohasem észleltem jöttét.
 „Egy égő sebnak, talán,
 egy befejezhetetlen
 bűvészkedő feltámadásnak;
 vagy talán egy menyét settenkedett,
 hogy hónaljamban csendesen meghúzódjék” – mormolgattam.

Ő egy felhőből érkezett mennydörögve,
 angyalok sűrítményéből,
 mennydörgött, elsistergett...
 Egy kőkemény, fehér zongora,
 végtelenbe suhanó húrokkal,
 ereszkedéséből alázuhanva,
 pusztító könnycsepp rohamával...

Öngyilkos zongorista sarkantyúzta meg a zongorát,
 sortüzet ropogtatva álmaidra,
 a magasból és hirtelen horzsolva végig
 álmaid, éjszakáim, egyszerre mindenem...

A zongorista rendületlenül célra tartott:
 Ofélia-víz borította ragyogó,
 fenséges tetemét
 az én homályló és tétova
 holttestem mellett...

Olyankor felriadtam,
 de tudtam, hogy arra járt,
 valahol a csontjaim és
 a barackvirág közötti határmezsgyén,
 a vakság és a gyengéd felismerés határán
 kényelmesen berendezkedett,
 megvetőn mosolyogva rám...

És a kamikaze zongora szakadatlanul támadott,
 újra meg újra, zuhanása közben
 énekelve zúgott, egy balladát mantrázva,
 a villámos ingű
 és villámos övű
 izzó angyalok alkotta felhők,
 selymesre vésett angyalok
 a kőkemény
 elektronikus billentyűzetten...

Kovács István és Vlaicu Zsuzsa fordításai